FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 6. OKTOBER 1977 [1]

Høje Ret.

Den præjudicielle sag, som jeg i dag skal behandle, drejer sig om fortolkningen af bestemmelser vedrørende opkrævning af importafgifter i forbindelse med indførsel af mælkeprodukter fra tredjelande, i dette tilfælde indførsel af fåreost fra Bulgarien.

Grundlaget for opkrævningen af importafgifter ved indførsel af mælk og mejeriprodukter findes i artikel 14 i Rådets forordning nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 (I); s. 169, org.ref. ABl L 148, 1968). Der er her to ordninger, som skal holdes ude fra hinanden: den generelle afgiftsordning og visse særlige regler for beregning af den importafgift, der skal betales ved indførsel af bestemt angivne produkter.

Det karakteristiske for den generelle ordning er, at forskellige produkter, som ud fra et handelsmæssigt synspunkt har egenskaber, som er tilstrækkeligt sammenlignelige, inddeles i grupper — hvis man tager mejeriprodukternes forskellighed i betragtning, forekommer dette at være nødvendigt — og endvidere at der for hver gruppe udpeges et ledeprodukt, som er det mest repræsentative for denne gruppe. Dette fremgår af Rådets forordning nr. 823/68 af 28. juni 1968 (EFT 1968 (I), s. 191; org.ref. ABl L 151, 1968. Ifølge bilag I findes der fem produktgrupper for ost. Fåreost (der på det tidspunkt var i tarifposition 04.04 E I 3) hører til gruppe 11. Efter denne generelle ordning beregnes alle produkter i en gruppe efter ledeproduktets tærskelpris, nedsat med dennes pris franko grænse. Hvert år fastsætter Rådet tærskelpriserne for det følgende mejeriår således, — jf. artikel 4 i forordning nr. 804/68 — »at priserne på de indførte mejeriprodukter under hensyntagen til den for Fællesskabets forarbejdningsindustri nødvendige beskyttelse hæves til et niveau, der svarer til indikativprisen for mælk«. Priserne franko grænse fastsættes i henhold til artikel 14 i forordning nr. 804/68 »på grundlag af de gunstigste indkøbsmuligheder for produkter af den pågældende gruppe i den internationale handel«, dvs. på grundlag af de til ethvert tidspunkt gældende tilbudspriser. Gennemførelsesbestemmelserne hertil findes i Kommissionens forordning nr. 1073/68 af 24. juli 1968 (EFT 1968 II s. 355; org.ref. ABl. L 180, 1968. Kommissionen fastsætter også importafgifterne, jf. artikel 14 i forordning nr. 804/68.

Hvad derimod angår de særlige regler om fastsættelsen af de importafgifter, der gælder for enkelte produkter, jf. ligeledes artikel 14 i forordning nr. 804/68, findes der ingen enkeltstående regler om Rådets fastsættelse heraf. Som det fremgår af forordning nr. 823/68 og af de af Rådet under sagen afgivne oplysninger, anvendes der forskellige metoder hertil. Til dels anvendes der som udgangspunkt den importafgift, der gælder for det til enhver tid værende ledeprodukt, justeret med visse andre faktorer; til dels er beregningen uafhængig heraf, i det omfang der f.eks. fastsættes faste importafgiftssatser eller fradrages faste beløb fra ledeprodukternes tærskelpris. I den foreliggende sag er det af betydning, at der endnu ikke i forordning nr. 823/68 var fastsat særlige regler om beregning af importafgiften for fåreost og kaschkaval. Dette sker først ved Rådets forordning nr. 2307/70 af 10. december 1970 (EFT 1970 (III), s. 676; org.ref. ABl L 249, 1970). I denne forordning blev det bestemt, at importafgiften pr. 100 kg er lig med ledeprodukts tærskelpris nedsat med 85 regningsenheder, såfremt det konstateres, at import-

1 — Oversat fra tysk.

prisen for kaschkavals vedkommende ikke er mindre end 85 RE pr. 100 kg og for fåreost ikke mindre end 70 RE pr. 100 kg. Senere blev disse bestemmelser ændret flere gange i takt med prisudviklingen. I henhold til Rådets forordning nr. 663/74 (EFT L 85, 1974) var importafgiften således lig med ledeproduktets tærskelpris nedsat med 110 regningsenheder, såfremt importprisen på kaschkaval ikke var mindre end 110 RE og på fåreost ikke mindre end 95 RE. I henhold til Rådets forordning nr. 467/75 (EFT L 52, 1975) er importafgiften lig med ledeproduktets tærskelpris nedsat med 130 RE, såfremt importprisen på kaschkaval ikke er mindre end 130 RE og på fåreost ikke mindre end 115 RE. Derimod blev der ikke foretaget nogen justering i 1976, skønt tærskelprisen for ledeproduktet i gruppe 11 var blevet hævet til 189,25 RE med virkning fra 15. marts 1976, jf. forordning nr. 560/76 (EFT L 67, 1976).

Der er følgende grunde til, at de nævnte bestemmelser har betydning for hovedsagen.

Den 28. juli 1976 anmeldte sagsøger et parti fåreost fra Bulgarien til toldbehandling med henblik på dettes overgang til fri omsætning — ifølge importangivelsens varebeskrivelse drejede det sig om fåreost under position 04.04 E I b 4, som ændret ved forordning nr. 1578/71 (EFT 1971 (II), s. 513; org.ref. ABl. L 166, 1971. Her for blev der opkrævet en importafgift, beregnet på grundlag af den gældende tærskelpris for ledeproduktet i gruppe 11, nedsat med 130 RE, jf. forordning nr. 467/75.

Sagsøger mener, at denne importafgift er for høj, og har derfor indanket afgiftsafgørelsen for Finanzgericht Berlin. Her har sagsøger gjort gældende, at Bulgarien er hovedeksportland for fåreost, og at fåreosten fra dette land altså var det repræsentative produkt, som prisen franko grænse måtte rettes efter. Ifølge sagsøger har fællesskabsmyndighederne i 1976 imidlertid undladt at tage hensyn til, at tilbudspriserne for bulgarske fåreoste var steget og allerede i begyndelsen af 1975 var nået op på et beløb af 160 RE. Desuden er der fejlagtigt ikke blevet taget hensyn til stigningen i tærskelprisen i 1976. Såfremt man havde taget hensyn til begge disse forhold, skulle importafgiften i juli 1976 have været beregnet således, at tærskelprisen mindst var blevet nedsat med et beløb på 150 RE. Sagsøger mener, at han har krav på en hertil svarende nedsættelse af importafgiften.

Med henblik på dette anbringende og den omstændighed, at sagsøger gentagne gange — nemlig ved skrivelser af oktober 1975, april og juni 1976 — har henvendt sig til Kommissionen, for at opnå en tilpasning af mindstepriserne for fåreost, udsatte Finanzgericht, som er i tvivl om, hvordan importafgiftsordningen skal anvendes i det foreliggende tilfælde, sagen ved kendelse af 10. februar 1977 og forelagde i henhold til EØF-traktatens artikel 177 følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

1. Har sagsøger i henhold til fællesskabsretten, på trods af at tilbudspriserne franko grænse for kashkaval og fåreost ikke er tilpasset for mejeriåret 1976/1977, et retligt krav på, at importafgiften for den af sagsøger den 30. juli 1976 indførte vare beregnes efter en afgiftssats på 126,41 DM pr. 100 kg og ikke, som krævet af sagsøgte, 190,77 DM pr. 100 kg?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Er der ved fastsættelse i henhold til artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 (I), s. 169; org.ref. ABl. L 148/13 af 28. 6. 1968) af priserne franko grænse for produkter under position 04.04 — E I — b — 3/4 i den fælles toldtarif tale om en præferenceordning i henhold til forordningens artikel 14, stk. 6 eller om en ordning til fastsættelse af importafgiften i henhold til forordningens artikel 14?
3. Såfremt der er tale om en normal afgiftsordning:
   Har Kommissionen og Rådet for De europæiske Fællesskaber overtrådt

artikel 14 i førnævnte forordning, sammenholdt med artikel 2 — 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1073/68 af 24. juli 1968 om gennemførelsesbestemmelserne i forbindelse med fastsættelsen af priserne franko grænse samt fastsættelsen af importafgiften for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 (II), s. 355; org.ref. ABl. L 180/25 af 26. 7. 1968), derved at disse institutioner trods kendskab til udviklingen i tilbudspriserne for produkter under position 04.04 E - I - b - 3/4 i den fælles toldtarif, ved prisfastsættelsen for mejeriåret 1976/1977 har fraveget artikel 8 i Rådets forordning (EØF) 823/68 af 28. juni 1968 om fastlæggelse af produktgrupper og af de særlige regler vedrørende beregning af importafgifter for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 (I), s. 191; org.ref. ABl. L 151/3 af 30. 6. 1968) ved at undlade at fastsætte mindsteprisen for de nævnte varer til mindst 150, hhv 135 RE?

4. a) Fastsættes priserne franko grænse for de nævnte varer kun efter samråd med de pågældende tredjelande, eller har også sagsøger, i henhold til artikel 14 i forordning (EØF) nr. 804/68 samt de i medfør af denne udstedte forordninger, krav på, at Kommissionen tilpasser priserne franko grænse?

   b) Gælder forordning (EØF) nr. 1073/68 også ved en fastsættelse af priserne franko grænse i henhold til artikel 14, stk. 6 i forordning (EØF) nr. 804/68 og artikel 8 i forordning (EØF) nr. 823/68?

   c) Var Rådet og Kommissionen forpligtet til inden for rammerne af prisfastsættelserne for mejeriåret 1976/77 at hæve priserne franko grænse for varer under position 04.04 - E - I - b - 3/4 i den fælles toldtarif til mindst 150, hhv 135 RE?

1. Jeg går herefter over til at behandle disse spørgsmål i lyset af de skriftlige og mundtlige indlæg fra sagsøger i hovedsagen og fra Rådet og Kommissionen, og jeg vender mig først mod det andet spørgsmål, fordi det ikke kræver længere forklaringer.

Efter den beskrivelse af den gældende importafgiftsordning for mælk og mejeriprodukter, som jeg tidligere har givet, er det klart, at den ordning, der gjaldt på indførselstidspunktet for produkter under positionerne 04.04 E I b 3 og 4 — i virkeligheden er det, som Rådet med rette har fremhævet, kun position 04.04 E I b 4, som denne følger af forordning nr. 1578/71, der har relevans for hovedsagen — ikke er en generel importafgiftsordning, men en særlig regel, jf. artikel 14, stk. 3 og 6 i forordning nr. 804/68. Efter den generelle importafgiftsordning, hvor det kommer an på ledeproduktet i en gruppe — i dette tilfælde gruppe 11 — og dettes tærskelpris samt prisen franko grænse, skulle der på importtidspunktet have været opkrævet en importafgift på 116 RE. Derimod skulle der ved import af fåreost fra Bulgarien, såfremt der ved importen blev taget hensyn til de nævnte mindstepriser, kun fradrages et fast beløb fra ledeproduktets tærskelpris, således at man kun nåede op på en importafgift på omkring 59 RE. Således kan man faktisk tale om en præferenceordning, netop fordi der skete en væsentlig nedsættelse af den generelle importafgift.

I denne forbindelse skal det endvidere tilføjes, at det ikke er korrekt at tale om fastsættelse af priser franko grænse for produkter under position 04.04 E I b 4, sådan som det er sket i det andet spørgsmål. Sådanne priser franko grænse spiller kun en rolle efter den generelle importafgiftsordning. Ved de særlige importafgiftsregler for fåreost er det afgørende derimod, at der ved indførslen anvendes en bestemt minimumspris, og at der i tærskelprisen fradrages et bestemt beløb — Rådet talte om et »fradragsbeløb« (Minderbetrag). Skulle spørgsmål 2 tage sigte på disse priser, måtte det heroverfor fastslås, at priserne og deres fastlæggelse er elementer i den *særlige* afgiftsordning. Her gælder der — også dette spørgsmål er blevet klarlagt under

sagen — det samme fradragsbeløb for fåreost og kaschkaval. Man kan imidlertid ikke sige, at dette beløb er det samme som mindsteprisen for kaschkaval. Snarere er det, som Rådet har understreget, sådan at dette beløb kun retter sig efter mindsteprisen.

2. Denne besvarelse af det andet spørgsmål er, såvidt jeg kan se, fyldestgørende og viser samtidigt tydeligt, at det ikke er nødvendigt at gå ind på forelæggelseskendelsens tredje spørgsmål, for dette angår udtrykkeligt udelukkende den normale importafgiftsordning.

3. Herefter går jeg over til at behandle spørgsmål 4 b), fordi der heller ikke er ret meget at sige om dette spørgsmål, der angår problemet om, hvorvidt Kommissionens forordning nr. 1073/68 også gælder ved en fastsættelse af priserne franko grænse i henhold til artikel 14, stk. 6 i forordning nr. 804/68 og artikel 8 i forordning nr. 823/68.

Her er det tilstrækkeligt at henvise til, at det ikke er priserne franko grænse, der spiller en rolle for den særlige importafgiftsordning, men mindstepriserne og fradragsbeløbene. Allerede af denne grund er det afgørende her ikke Kommissionens forordning om gennemførelsesbestemmelserne vedrørende fastsættelse af priserne franko grænse. Det er desuden væsentligt at bemærke, at den særlige importafgiftsordning fastlægges af Rådet, og at der ikke i grundforordningen, som ligeledes udstedes af Rådet, er anført nogen materielle betingelser herfor. Holder man sig dette for øje, ville det være en ganske usædvanlig antagelse, om Rådet, som er hovedansvarlig for markedsordningen, skulle kunne være bundet af bestemmelser, som er blevet udstedt af Kommissionen, der er bemyndiget hertil af Rådet selv.

4. Der er ingen tvivl om, at sagens kerne er de problemer, der er rejst under spørgsmålene 1, 4 a) og 4 c). Det skal her undersøges, om den importafgiftssats, der blev anvendt på den i hovedsagen omtvistede import, er korrekt, eller om den, som sagsøger hævder, er for høj. I den forbindelse opstår spørgsmålet, om fællesskabsmyndighederne i mejeriåret 1976/77 var forpligtet til at hæve mindstepriserne for produkter under positionerne 04.04 E I b 3 og 4 til mindst 150, hhv. 135 RE og dermed at hæve fradragsbeløbet til 150 RE. Endvidere skal det afgøres, om også sagsøger har ret til at kræve en sådan tilpasning, eller om denne kun kan foretages efter aftale med de pågældende tredjelande. Endelig skal det prøves, om sagsøger kan kræve, at den af ham afkrævede importafgift beregnes efter tærskelprisen, nedsat med et fradragsbeløb på 150 RE, selv om mindstepriserne og fradragsbeløbene ikke er blevet tilpasset til de faktiske tilbudspriser franko grænse.

Også for de særlige regler i artikel 8 i forordning nr. 823/68 gælder der ifølge sagsøger det grundprincip i enhver importafgiftsordning, at pristilpasningen kun foretages til det niveau, der anses for nødvendigt til beskyttelse af fællesskabsproduktionen. Men en sådan tilpasning til tærskelprisernes niveau er ikke foretaget, for så vidt angår den importafgiftssats, der gjaldt for bulgarsk fåreost i 1976. Den er nemlig ifølge sagsøger beregnet således, at den fører til en overdreven beskyttelse af fællesskabsproduktionen, der i øvrigt ikke er af større omfang — navnlig hvis man tænker på den yderligere afgiftsbelastning fra de monetære udligningsbeløb, hvor også minimumspriserne spiller en rolle. Efter sagsøgers opfattelse er dette forhold og den hermed forbundne importnedgang desuden ikke forenelig med den udvikling af samhandelen, der er påbudt ved traktatens artikel 110, som der også skal tages hensyn til inden for rammerne af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, hvilket følger af artikel 33 i forordning nr. 804/68. Havde fællesskabsmyndighederne handlet korrekt, burde de have taget hensyn til den faktiske udvikling af tilbudspriserne på de repræsentative markeder, altså for fåreosts vedkommende, tilbudspriserne for bulgarsk

fåreost. Denne tilbudspris lå på det pågældende tidspunkt på 160 RE og for kaschkaval endda helt oppe på 200 RE. Når man betænker, at mindstepriserne for kaschkaval efter ovennævnte ordning også er afgørende for fåreost, skulle der efter importafgiftsordningen utvivlsomt have været lagt et beløb på mindst 150 RE til grund og ikke blot 130 RE. I den forbindelse er det efter sagsøgers opfattelse ikke mindst udviklingen i tærskelpriserne, der er af betydning. Siden 1970 har det været fast praksis at tilpasse mindstepriserne hertil, sidst i 1975 med en stigning på 20 RE. En sådan tilpasning kræver i øvrigt ifølge importafgiftsordningen ikke samråd med det pågældende eksportland. Da Kommissionen med hensyn til sin forslagsret er bundet af forordning nr. 1073/68 og ikke må tilsidesætte nogen oplysning, burde den efter sagsøgers opfattelse, ligesom i sidste instans også Rådet, have reageret på de henvendelser, som sagsøger indgav til Kommissionen i oktober 1975 og april og juni 1976.

Det af sagsøger anførte bestrides eftertrykkeligt af Rådet og Kommissionen. De henviser først og fremmest til, at grundforordningen om de særlige importafgiftsregler ikke indeholder nogen materielle betingelser, og at tilbudspriserne ifølge artikel 8 i forordning nr. 823/68 ikke har nogen betydning i denne forbindelse, også selv om det faste fradragsbeløb beregnes på grundlag af mindstepriserne for kaschkaval. I virkeligheden, anfører de to institutioner, har Rådet inden for dette område et vidtgående skøn, som skal udøves under hensyntagen til de generelle mål, der forfølges med grundforordningen, til bestemmelserne i traktaten og navnlig til handelspolitiske overvejelser. Der er ikke i det foreliggende tilfælde ført bevis for, at dette skøn skulle være udøvet forkert. Det er i så henseende bl.a. væsentligt, at importafgiften for fåreost ej heller tidligere automatisk blev tilpasset den ændrede prisordning, og at der fandtes fornuftige handelspolitiske betragtninger til støtte for ikke at opretholde den præferencemæssige status quo for fåreost i 1975. Det kan i hvert fald ikke udledes af de pågældende bestemmelser, at fællesskabsmyndighederne skulle være forpligtet til at fastsætte importafgiften for fåreost på det niveau, som sagsøger kræver.

Til denne diskussion må det være på sin plads at anføre følgende.

Af fællesskabsorganerne er der med rette blevet henvist til, at den grundforordning, hvormed markedsordningen for mælk og mejeriprodukter blev oprettet, kun i al almindelighed taler om særlige regler for importafgiften, og at der ikke blev fastlagt nærmere kriterier herfor.

Heraf følger, at der ikke består nogen pligt til at *udstede* sådanne særregler, men at disse snarere beror på Rådets skøn. Såfremt der bliver udstedt sådanne særregler, er der tale om en ensidig og autonom indrømmelse. Hvad angår omfanget af sådanne regler, er det navnlig ikke bestemt, at der skal foretages samråd med tredjestater; der findes i hvert fald ikke nogen handelsaftale om bulgarsk fåreost, som kunne gøre det nødvendigt at foretage en bestemt udformning af præferenceordningen med de tilpasninger, der følger heraf. Der er ej heller hjemlet de berørte økonomiske kredse nogen formel ret til at indgive andragende, hvilket selvfølgelig ikke udelukker, at disse kan meddele Kommissionen væsentlige økonomiske oplysninger med henblik på at øve indflydelse på udformningen af den særlige importafgift.

Hvad angår de særlige importafgiftsregler, følger det endvidere af den nævnte grundforordnings struktur, at der er givet et meget frit skøn for beregningen af denne importafgift, altså for dens afstand til de generelle importafgiftsbeløb, netop fordi der ikke er udstedt nogen materielle betingelser herfor. Som Rådet med rette har understreget, findes grundlaget i de principper, der er vedlagt i markedsordningen for mælk, samt i traktatens formål, hvortil eventuelt kommer visse handelspolitiske overvejelser.

Skal man ud fra dette tage stilling til, om gyldigheden af den i hovedsagen omtvistede importafgift kan drages i tvivl under henvisning til en forkert udøvelse af skønsbeføjelsen, og om det desuden præcist kan bestemmes, hvilken importafgiftsats en korrekt udøvelse af skønnet ville have medført, kan resultatet vanskeligt, for at sige det straks, blive det af sagsøger ønskede.

I det omfang sagsøger bestrider behovet for en beskyttelse af produktionen inden for Fællesskabet med den begrundelse, at denne ikke er af nævneværdigt omfang, kan det herimod og med den hermed forbundne opfattelse, at den anvendte afgiftssats er for høj, gøres gældende, at de tal vedrørende import af fåreost fra Italien til Forbundsrepublikken Tyskland, som sagsøger her har fremlagt, ikke kan tillægges vægt i denne forbindelse. Endvidere kan der henvises til fællesskabsorganernes indlæg om dette spørgsmål i tidligere sager — de har delvist fundet udtryk i dommen i sag 55/75 (Balkan-Import-Export GmbH mod Hauptzollamt Berlin-Packhof, dom af 22. januar 1976, Sml. 1976, s. 19) — til deres bemærkninger om fællesskabsproduktionens stigende tendens og til den omstændighed, at beskyttelsens omfang selvfølgelig også må afhænge af produktionen af tilsvarende ostesorter i fællesmarkedet.

Når sagsøger kritiserer, at der ikke er taget hensyn til stigningen i tilbudspriserne for bulgarsk fåreost franko grænse, må det ikke overses — bortset fra, at tilbudspriserne ikke spiller nogen rolle efter den særlige importafgiftsordning, hvorfor der også kan ses bort fra Kommissionens forordning nr. 1073/68 — at sådanne faktorer på forhånd må tillægges ringe betydning, når der er tale om et statshandelsland. Endvidere må det ikke glemmes, at der findes yderligere en præferencemæssig faktor ved fåreost, nemlig at fradragsbeløbet beregnes på grundlag af mindsteprisen for kaschkaval, som er højere. Desuden kom det også frem og stod uimodsagt under retsforhandlingerne — og dette har sikkert særlig betydning i denne forbindelse — at Bulgarien ikke siden 1975 (det synes at være på det tidspunkt, at de sidste henvendelser er foretaget) har vist nogen interesse i en nedsættelse af importafgiften for fåreost.

Hvad angår sagsøgers klage over, at der ikke blev taget hensyn til den stigning i tærskelprisen, som fandt sted i 1976, må det for det første anføres, at der, ej heller i de tidligere år, automatisk blev foretaget tilpasning af fradragsbeløbene, som spiller en rolle ved fastsættelsen af de særlige importafgifter. Der findes altså ikke en sådan lovmæssighed. For det andet blev det også påvist, at afstanden til den normale importafgift ikke blev ændret i 1976, og at denne afstand endog var øget væsentligt siden 1971.

Endvidere synes jeg ikke, det er på sin plads at rette kritik mod de handelspolitiske overvejelser, hvor området for det fri skøn om mulig er endnu større. Overvejelserne i så henseende var efter min opfattelse helt igennem fornuftige, også selv om det er rigtigt, som sagsøger har anført, at dennes importer faldt med 30 % på grund af importafgiftens størrelse. Som Kommissionen har anført, har markedssituationen for mælkeprodukter ikke forbedret sig. På tredjelandes markeder møder man flere og flere restriktioner, og desuden er konkurrencen netop med bulgarsk fåreost blevet følelig skærpet. Dette kunne der utvivlsomt tages hensyn til i forbindelse med overvejelserne om, hvorvidt adgangen for bulgarsk fåreost til fællesmarkedet skulle gøres lettere. Desuden forekommer det mig også indlysende, at der må tages hensyn til den omstændighed, at Bulgarien vægrer sig ved at anerkende Fællesskabet handelspolitisk. Der er ikke tvivl om, at dette kan spille en rolle ved undersøgelsen af, om Fællesskabets handelspolitiske interesse i at imødekomme et land er steget eller faldet, og om den præferencemæssige status quo i 1975 skulle opretholdes.

Endelig må der også tages afstand fra den af sagsøger fremførte argumentation, der

henviser til Kommissionens indlæg i en tidligere retssag vedrørende ordningen for monetære udligningsbeløb for bulgarsk fåreost. Det drejer sig om sag 55/75, hvor Kommissionen som begrundelse for et monetært udligningsbeløb henviste til mindsteprisordningen i artikel 16 i forordning nr. 1463/73 og erklærede, at mindstepriserne altid blev tilpasset efter en begrundet anmodning herom. Heraf konkluderer sagsøger, at Kommissionen skulle være forpligtet til at sørge for, at mindstepriserne nogenlunde svarer til tilbudspriserne. Heroverfor blev det med rette gjort gældende, at det omtalte indlæg kun vedrørte den daværende praksis, men at der ikke var tale om at anerkende, at der bestod en hertil svarende retlig forpligtelse. Det behøver ikke her nærmere at undersøges, om undladelsen af at tilpasse mindstepriserne til den faktiske prisudvikling skulle kunne få konsekvenser for bedømmelsen af det monetære udligningsbeløb.

For så vidt angår sagens hovedspørgsmål, kan det derfor fastslås, at der ikke ses at være begået fejl i forbindelse med fastsættelsen af de særlige importafgifter for fåreost, og at det givet ikke kan udledes af de principper, der ligger til grund for importafgiften, at sagsøger har krav på nedsættelse af importafgiften i det af ham ønskede omfang, fordi han har været i stand til at påvise, at tilbudspriserne var højere.

5. Jeg foreslår derfor, at de af Finanzgericht Berlin stillede spørgsmål besvares således:

a) For opkrævning af importafgift ved indførsel af bulgarsk fåreost i juli 1976 gjaldt reglerne i forordning nr. 467/75. Der er ikke under retsforhandlingerne fremkommet noget, som kan give anledning til at drage denne forordnings gyldighed i tvivl. Der er derfor ikke grundlag for at foretage en anden beregning af importafgiften.

b) Forordning nr. 467/75, der fandt anvendelse på importafgiften for indførsel af bulgarsk fåreost i juli 1976, er med dens forskellige regler — overholdelse af en bestemt mindstepris, fradrag af et bestemt »fradragsbeløb« (Minderbetrag) fra tærskelprisen — en sådan særlig regel i henhold til artikel 14, stk. 6 i forordning nr. 804/68, som ikke er afhængig af, hvordan priserne franko grænse fastsættes.

c) Fastsættelsen af den ifølge forordning nr. 467/75 gældende importafgift for indførsel af fåreost var at anse for en autonom indrømmelse fra Fællesskabet, og det er herved lige så lidt foreskrevet, at der skal ske samråd med berørte tredjelande, som der er hjemlet de berørte erhvervskredse nogen formel ret til at indgive andragende med henblik på en tilpasning af de grundlæggende priser.

Kommissionens forordning nr. 1073/68 havde ingen indflydelse på fastsættelsen af de grundlæggende priser i henhold til forordning nr. 467/75.

Ifølge den importafgiftsordning, der gjaldt for indførsel af fåreost i juli 1976, var Rådet og Kommissionen ikke forpligtet til at fastsætte mindstepriserne på anden måde, end det er sket i forordning nr. 467/75.